

Tamara Postma

Alles wat ik aan je liefhad

Oxymoron 3

LUITINGH-SIJTHOFF

Tekst © 2024 Tamara Postma
Uitgave van Luitingh-Sijthoff bv, Amsterdam
Alle rechten voorbehouden
Omslagontwerp Villa Grafica
Omslagbeeld Shutterstock
Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 210 4517 7

ISBN 978 90 210 4515 3 (e-book)

ISBN 978 90 210 4516 0 (luisterboek)

NUR 301

www.lsuitgeverij.nl

www.boekenwereld.com

Uitgeverij Luitingh-Sijthoff vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat dit niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Aan Maxim, Floris, Lauren en Sarah.

Jullie betekenen alles voor mij en ik hou meer van jullie dan ik ooit in woorden kan uitdrukken. Maar eerlijk is eerlijk, als ik niet continu jullie troep moest opruimen, of moest mopperen omdat jullie elkaar klieren, was dit boek veel eerder klaar geweest!

Stel etters! Love you!

Kus, Mama

*You can't wait until life isn't hard anymore,
before you decide to be happy.*

Proloog

Hazel

Woorden doen geen pijn. Ook niet als ze heel gemeen zijn. Ook niet als ze me raken op precies alle punten waar ik onzeker over ben. Zelfs niet als ze gecombineerd worden met rake klappen die ik overal op mijn lijf kan voelen.

Woorden doen geen pijn.

Zeker niet die stomme woorden van die Jill, die scheldend door de gangen van de school achter me aan liep en boeken en afval naar me smeed.

Of Maaike, die aan mijn haar trok en dreigde er een schaar in te zetten, alleen maar omdat ze zo'n hekel heeft aan 'rooi-en'.

Of Tanja, die me hysterisch lachend omver gooide op het plein, waarbij ik mijn benen zo erg schaafde dat het bloed door mijn toch al kapotte broek heen kwam.

Woorden doen geen pijn. Dat houd ik mezelf voor als ik weer door de gangen van de school ren, mijn boeken in mijn armen geklemd, mijn lippen stijf op elkaar omdat negeren beter werkt dan erop ingaan. Iets wat ik uit ervaring weet, want iedere keer dat ik een weerwoord gaf, dat ik de zoveelste klap of ruk aan mijn tas beantwoordde met eenzelfde actie, moest ik het ontgelden. Dan was ik opnieuw wekenlang het doelwit van de scheldpartijen van mijn klasgenoten, alle pesterijen, waar geen einde aan leek te komen.

Nog twee gangen. Nog twee gangen en dan rechts naar de grote hal. Als ik dat haal, dan ben ik veilig. Dan ben ik buiten. Dan kunnen ze me niets meer maken.

Overal om me heen zie ik leerlingen naar me kijken. Kinderen uit hetzelfde schooljaar en een paar uit hogere klassen. Allemaal trekken ze hun neus op als ik langs ze loop. Ze stoten elkaar aan, maken grapjes over me en maken me belachelijk. Hun blikken negerend wurm ik me tussen hen door, bijtend op mijn lip, in de hoop dat de brandende tranen niet zullen ontsnappen. Dat ze mijn pijn en verdriet vandaag niet zullen verraden.

Alsjeblieft, laat me niet huilen waar iedereen het kan zien. Als ze het zien, dan maken ze me kapot. Opnieuw en opnieuw.

Ik sla de hoek om en loop de grote hal in, waar kinderen uit alle leerjaren zich verzameld hebben. O, wat zou ik graag onzichtbaar willen zijn. Wat zou ik graag een doorsnee uiterlijk willen hebben, dat compleet niet opvalt tussen al deze gezichten. Maar helaas is dat niet zo. De sproetjes, de lichte huid en de woeste bos met rode haren, die Frédérique een zegen noemt, voelen als een enorme last. Het zijn dingen die ik niet kan verstoppen. Hoe graag ik dat ook zou willen.

En dan... Dan hoor ik ineens mijn naam.

‘Daar is dat lelijke mormel weer. Jemig, ze verpest de hele sfeer hier met die kleding. Kan ze niet gewoon eens iets nieuws kopen?’

‘Nee, dat kan ik niet,’ jammert de stem in mijn hoofd. Ik weet hoe ik eruitzie. Dat de broek die Fré maanden geleden voor me kocht inmiddels dik tien centimeter te kort voor me is en scheuren heeft bij de knieën door mijn meest recente valpartij. De verwassen gebreide trui heeft mam uit de

kringloop gehaald en hoewel ik de combinatie van violet en lila wel heel leuk vind, is Jip en Janneke op mijn dertiende natuurlijk allesbehalve cool om te dragen.

Om nog maar te zwijgen over de vele losse draadjes, de veel te korte mouwen en de gaten die er na drie jaar dragen in gevallen zijn.

‘Weet ik veel, moeten we haar misschien even duidelijk maken dat ze zich normaal moet kleden? Wie kleedt zich nou vrijwillig zo? Iedereen hier heeft normale kleren aan, waarom moet ze nou weer zo speciaal doen?’

Voor heel even sluit ik mijn ogen, tel tot drie en dan trek ik een sprintje naar het plein, waar het behoorlijk druk is. Opnieuw wurm ik me tussen de vele mensen door, loop de hoek om naar het fietsenhok en hap opgelucht naar adem, als ik mijn fiets bereik voor mijn vijanden er zijn. Maar die opluchting duurt niet lang. Net als ik mijn boeken in mijn tas gepropt heb, staan ze naast me.

De drie meiden die tegenover me staan, herken ik maar al te goed. Jill, het populairste meisje van de school. Iedereen die niet haar vriendin is, is automatisch haar vijand. En als je eenmaal haar vijand bent, dan maakt ze je het leven moeiteloos zuur. Net als dat Maaïke en Tanja dat doen.

Ik heb mijn fiets nog niet van het slot als ik alweer besef dat ze in een cirkeltje om me heen staan en al mijn zwakke plekken op me af blijven vuren.

‘Je vader schaamde zich zo erg voor je dat hij je niet eens wilde leren kennen.’

‘Beroof je containers of zo? Wat zijn dat voor verschrikkelijke kleren?’

‘De wereld zou veel beter af zijn als jij nooit was geboren.’

‘Je bent net zo’n hoer als je moeder. Ik weet zeker dat jij

ook met leraren neukt voor betere cijfers.'

Ik sla mijn ogen neer, probeer niet op ze te reageren, omdat ze dat alleen maar leuk vinden. Maar hun woorden doen zo ontzettend veel pijn.

'Mag ik gaan, alsjeblieft?' piep ik.

'Gaan? Waarom? We proberen je advies te geven.'

Jill schiet in de lach om haar eigen opmerking en die twee verschrikkelijke minions van haar lachen heel hard mee.

'Je zou moeten zien hoe lelijk je bent. Ik snap niet dat je je niet doodschaamt als je in de ochtend in de spiegel kijkt. Het is werkelijk verschrikkelijk. Ik zou niet willen leven als ik zo afzichtelijk was.'

'Ik ben niet lelijk,' fluister ik zachtjes.

'Wie heeft dat tegen je gezegd? Een blinde? Sorry hoor, maar er zijn weinig mensen zo lelijk als jij. Om maar te beginnen met die bril.'

In een flits graait ze mijn bril van mijn gezicht af, houdt hem tussen haar duim en wijsvinger en trekt een vies gezicht.

'Dit ding is toch vreselijk? Wie draagt dat nou vrijwillig?'

'Alsjeblieft, ik heb hem nodig.'

Jill schiet in de lach en steekt de bril voor me uit, alsof ze hem terug wil geven. Maar net als ik mijn hand uitsteek om hem aan te pakken, gooit ze hem met een boogje op de grond. Snel steek ik mijn hand uit naar de bril, maar het is te laat.

Een verpletterend geluid, veroorzaakt door de schoenzool van Jill, luidt het einde van mijn bril in.

'Nee! Wat heb je gedaan?' vraag ik verbijsterd.

'Gezorgd dat je iets minder lelijk bent. Al is het maar omdat je jezelf nu niet meer kunt zien. Je mag wel bedankt

zeggen, hoor. Jemig, je kunt wel zien dat je moeder je niet opgevoed heeft.’

De drie pestkoppen schieten opnieuw in de lach, al wordt dit deze keer onderbroken door het snerpende geluid van de bel. Nog nagiechelend lopen ze het fietsenhok weer uit, waar ik op mijn knieën zak en de resten van mijn bril bij elkaar begin te schrapen.

En dan, dan trek ik het niet meer.

Ik gooi de brillenrestjes in mijn tas en loop met mijn fiets aan de hand het fietsenhok uit. Zo snel als ik kan fiets ik naar de enige persoon die ik kan vertrouwen. De enige persoon die me wijze raad kan geven over wat ik moet doen.

Verblind door de zoute tranen race ik door de straten van de stad, net zolang tot ik bij een nieuwbouwwijk aankom, waar ik in het donker de weg nog zou kunnen vinden. Eenmaal bij het juiste huisnummer gooi ik mijn fiets op de oprit en snel me naar de voordeur.

Een klopje wordt niet beantwoord en pas na vijf keer aanbellen, hoor ik wat gestommel op de gang, waarna ik de schuif van de voordeur hoor bewegen. Ik zie de klink bewegen, hoor de voordeur opengaan en vlieg zonder te kijken de persoon in de deuropening snikkend in de armen. Zo sta ik zeker een minuut, voor ik me realiseer dat dit harde, slungelige jongenslichaam niet het zachte en knuffelbare lijf van Frédérique is.

Als door een wesp gestoken laat ik hem los, mompel een excuses en maak een draai van honderdtachtig graden om vol schaamte weg te vluchten. Ik ben nog niet eens bij de kleurrijke kabouters als ik zware voetstappen hoor, die me moeiteloos inhalen.

‘Hazel! Stop even.’

Ik zeg niets, want ik weet dat als hij mijn stem hoort hij weet dat ik huil. En als ik huil, dan ziet hij mijn zwakte. Iets waar hij ongetwijfeld misbruik van gaat maken. Ik weet het nu al. Dus ik loop door richting mijn fiets. Iets wat volkomen kansloos is, want met zijn inmiddels eindeloos lange benen loopt hij me voorbij en gaat voor mijn fiets staan, zodat ik hem wel moet aankijken.

‘Waarom loop je weg?’

Knipperend door de tranen kijk ik hem aan om te peilen of hij oprecht geïnteresseerd is of dat het weer een van zijn spelletjes is. Zo op het eerste oog zie ik niets verdachts, maar ik heb er al vaker naast gezeten. Het feit dat hij zo snel verandert, helpt daarbij ook niet echt mee.

Iedere keer als ik hem zie, klinkt zijn stem zwaarder. Altijd waren we even groot, ik misschien zelfs wel een paar centimeter langer, vooral omdat ik eerder in de pubertijd kwam. Maar inmiddels torent hij boven me uit en moet ik een stapje achteruit doen als ik hem wil aankijken zonder kramp in mijn nek te krijgen. Van het kleine jongetje dat autootjes naar me gooide is niet zoveel meer over. Ik herken dat ettertje nog in zijn ijsblauwe ogen, in die scheve grijns die hij trekt als hij iets heel grappig vindt, maar niet wil lachen. Niet dat er nu ook maar iets van een grijns te bespeuren valt. Sterker nog, als ik Jamie niet beter zou kennen, zou ik denken dat hij het oprecht meent.

‘Wat is er gebeurd?’

‘Zelfde als altijd,’ fluister ik.

‘Wat dan? Ben je van je fiets gevallen?’

Best een goede gok. Zou niet de eerste keer zijn dat ik halsoverkop wegvlucht van school en dan ergens van mijn fiets flikker. Was dat deze keer ook maar het geval.

‘Nee... ik...’

‘Het waren die meiden weer,’ zegt hij, zonder dat ik mijn zin hoeft af te maken.

Wat heeft het ook voor zin om het te ontkennen? Hij zit op dezelfde school als ik, hij weet hoe er over me gesproken wordt. Welke verschrikkelijke dingen over me gezegd worden. Een groter contrast met de dingen die over hem geschreven worden bestaat er waarschijnlijk niet. Die zijn een stuk, eh, rooskleuriger.

Hoewel ik nog wel de moeite neem om zachtjes te knikken, is dat eigenlijk niet nodig. Nogal ongemakkelijk raakt hij mijn schouder aan met zijn vingertoppen in een soort van halfbakken troostpoging.

‘Kut, man. Heb je eh, misschien zin om binnen te komen? Mam is er zo. Je komt voor haar, toch?’

Ik knik nogmaals en zie dat zijn mond heel even trekt, alsof hij wilde glimlachen, maar zich meteen weer bedacht heeft. Zonder iets te zeggen draait hij zijn lange lijf om en loopt weer richting het huis. Heel even twijfel ik of ik niet beter kan gaan, maar thuis wacht niets anders dan een leeg en kaal huis op me. Fré heeft vast goede raad voor me, dat heeft ze altijd.

Ik adem diep in en loop dan achter hem aan over de oprit. Kort blijf ik staan als mijn oog op de door ons geschilderde tuinkabouters valt, die een perfecte afspiegeling van Jamie en mij zijn. Die van hem lijkt rechtstreeks uit een zwart-witfilm te komen. Ik geloof niet dat ik ooit zo’n triest gekleurde tuinkabouter heb gezien. Komt misschien ook omdat die van mij ernaast staat. Compleet ondergekleurd in werkelijk iedere denkbare neonkleur, volledig beplakt met stickers en plakdiamantjes en vervolgens zó onder-

gedompeld in de glitters dat er zelfs na twee lagen vernis nog steeds afgedwarrelde glitters op de aarde rondom zijn voeten liggen.

We gaven ze aan Frédérique voor moederdag toen we beiden zeven waren en nog bij elkaar in de klas zaten. Ik weet nog hoe kwaad hij was toen hij het idee van juf Angelique hoorde en dat hij het, ondanks haar niet zo subtiele hints, vertikte om ook maar een zweempje kleur te gebruiken. Overigens werd hij nog kwader toen ik het presteerde om een drupje neonroze verf op zijn spierwitte sneakers te laten vallen, maar goed, dat zijn we beiden allang weer vergeten. Denk ik.

Hoe hopeloos de juf zijn kabouter vond, hoe fantastisch vond ze die van mij. Ik won zelfs de prijs voor originaliteit. Vol trots nam ik hem mee naar huis, verstopte hem onder in de kast en telde de dagen af tot moederdag. Dag na dag keurig afstrendend op mijn zelfgemaakte aftelkalender.

Maar goed, net als zo vaak als ik haar wilde verrassen liep ook deze keer uit in een teleurstelling. Toen ik haar vroeg wat ze als ontbijt wilde op moederdag, snauwde ze dat ze helemaal niets van me wilde. Dat het enige welkome cadeau een dag voor zichzelf was en dat ik ook geen moeite hoefde te doen om een cadeau te maken, want ze had al genoeg troep. Toen ze mijn pruillip zag, probeerde ze het toch een beetje goed te praten en mompelde ze dat ze haar dag niet had, om me vervolgens op te dragen mijn spulletjes te pakken zodat ik bij tante Fré moederdag kon vieren.

Een zacht gekuch haalt me uit mijn gedachten en laat me kijken naar de deur, waar die lange slungel me vragend aankijkt.

‘Ja, ik heb al meerdere keren gevraagd of ze ze weghaalt,

maar ze weigert het. Ik hoorde haar laatst nog aan de buurvrouw vertellen dat ze dat nog steeds het mooiste moederdagcadeau ooit vindt.’

Ik wil zeggen dat ze ze van mij mag laten staan, omdat ze ondanks al het gedoe eromheen toch een warm gevoel bij me oproepen, maar ik slik mijn woorden in en loop dan het huis binnen, waar Jamie de deur achter ons sluit.

Binnen hang ik mijn voddige jas uit en hang hem netjes op het haakje, Jamie zijn afkeurende blik naar mijn outfit negerend. Ik weet ook wel dat ik er niet uitzie. Zeker niet naast Jamie zijn keurig gestreken grijze Lacoste-polo, waarbij het krokodilletje letterlijk de enige kleur van zijn hele outfit heeft. Ik sjok hem achterna naar de woonkamer, waar hij duidelijk druk aan het leren was. Op de bank ligt een openstaande laptop met een stapel studieboeken en een volgeschreven notitieblok ernaast. Opnieuw een groot contrast tussen ons. Hij heeft ieder exact vak dat er is en volgt daarnaast nog allerlei extra cursussen en vakken, omdat hij het anders niet uitdagend genoeg vindt. Alsof vwo een eitje is, ik raak al in de war als ik de titels van die boeken lees. Ik kan overigens prima leren en havo moest volgens mijn lieve juf op de basisschool prima haalbaar zijn. Maar concentratieproblemen, chronisch afgeleid zijn en überhaupt niet echt interesse hebben in school, hebben ervoor gezorgd dat ik nu vmbo-basis doe. Met een soort pretpakket waarbij je leert naaien en koken.

Hij ziet dat ik naar de boeken kijk en schuift ze wat aan de kant, klappt zijn laptop dicht en gebaart dat ik moet gaan zitten voor hij naar de keuken loopt. Daar rommelt hij wat in de kastjes, hoor ik de waterkoker aangaan en wat zacht gemompel over waar de thee is. Na een paar minuutjes komt

hij binnen met twee mokken, waarvan hij eentje op het bijzettafeltje naast me zet. De zijne zet hij op de salontafel.

Goed, misschien is hij dat akkefietje met de verf op zijn sneakers toch niet vergeten.

Zeker een uur lang zitten we daar in de woonkamer, hij tikkend op zijn laptop, af en toe geërgerd zuchtend als ik onrustig met mijn vingers tik of iets te hard van mijn thee slurp.

Een paar keer probeer ik een gesprek aan te knopen, iets waar hij overduidelijk niet op zit te wachten, want hij negeert me gewoon.

Als hij voor de zoveelste keer zuchtend op zijn horloge kijkt, klapt hij zijn laptop dicht en wrijft hij over zijn gezicht.

‘Komt Fré nog denk je?’ vraag ik zachtjes.

‘Weet ik veel, ze is gekwetst door dat gedoe van carrière-dag en nu doet ze steeds zo overdreven. Ik wilde gewoon dat pap kwam, zo gek is dat toch niet?’

Ik weet niet of hij dat laatste als een vraag bedoelde, maar ik besluit toch antwoord te geven.

‘Ik denk dat ze het misschien jammer vindt dat jij, ondanks alles wat ze voor je doet, alsnog liever je vader hebt en haar afwijst.’

‘Ik wijs haar helemaal niet af. Als er iemand is die iemand afwijst, dan is het pap wel. Ik vraag hem één ding voor me te doen en zelfs dat doet hij niet voor me. Het is alsof ik niet besta voor hem.’

‘Dat gevoel ken ik,’ zeg ik zachtjes. ‘Mam lijkt vaak genoeg letterlijk te vergeten dat ze ook nog een dochter heeft. En mijn vader... nou ja, dat verhaal ken je.’

‘Nope, ik weet alleen dat je moeder geen idee heeft wie je

vader is. Misschien maar goed ook. Haar smaak kennende was het vast geen beste kerel.'

'Die meiden zeggen steeds dat hij zich waarschijnlijk voor me schaamde en me daarom niet wilde leren kennen. Misschien is het inderdaad maar beter zo. Mam kan het al niet eens opbrengen om van me te houden. Laat staan dat hij... misschien ben ik het gewoon niet waard.'

Ik doe alsof ik me er niets van aantrek, maar mijn stem breekt en het lukt me niet om mijn zin af te maken. Snel veeg ik de traan weg voor hij de kans krijgt om over mijn wang te rollen, maar Jamie heeft hem al gezien en komt tot mijn verbazing naast me zitten, waar hij onwennig even mijn arm aanraakt.

'Luister, ik vind je enorm irritant en ga nu niet ineens aardig tegen je doen, dus wen er maar niet aan. Maar zeg alsjeblieft nooit meer dat je het niet waard bent om van te houden. Dat is echt de grootste onzin. Ik weet zeker dat je moeder van je houdt, op haar eigen, nogal vreemde manier. O, en als je vader je zou kennen dan zou hij je fantastisch vinden. Ik weet het zeker.'

Vol verbazing luister ik naar zijn woorden, die hij nog wat kracht bijzet door zacht in mijn arm te knijpen en op te staan.

Ik weet niet waarom ik het doe, want mijn hart is weer eens sneller dan mijn hoofd, maar voor hij terug kan lopen naar zijn huiswerk, sta ik al voor hem en heb ik mijn armen om hem heen geslagen. Ik kan hem niet aankijken, want dat is te ongemakkelijk. Maar toch lukt het me om iets uit te brengen.

'Dank je, dat waardeer ik enorm.'

'Jaja,' mompelt hij, terwijl hij heel even over mijn rug

wrijft en dan een beetje kucht. ‘Nou, zoals ik al zei; wen er maar niet aan. Kom, we zijn uitgeknuffeld. Laat me nu maar weer los.’

Snel mijn tranen wegvegend laat ik hem weer los, waarna hij weer naar de bank vlucht en verwoed op zijn laptop begint te tikken. Vanuit de luie stoel kijk ik naar hem, mijn voeten opgetrokken onder me, knabbelend aan het koekje dat nog naast mijn mok lag.

Ik ga het hem nooit vertellen, want dan gaat hij het altijd tegen me gebruiken, maar misschien heeft Jamie wel gelijk. Als mijn vader zou weten van mijn bestaan, als hij me zou kennen, misschien zou hij dan wel van me houden. En misschien zou hij me redden van mijn moeder, die me liever kwijt dan rijk is.

1

Hazel

Bonjour Hazel,

Ik snap het als deze brief je overvalt, want dat was bij mij net zo toen ik dit nieuws hoorde. Ik heb namelijk nog nooit van je gehoord, heb geen idee wie je bent en heb je nog nooit ontmoet. Maar ik heb misschien altijd al geweten dat ik jouw vader ben. Wil je me ontmoeten?

Inmiddels heb ik de brief al zo vaak gelezen dat ik de woorden zou kunnen opzeggen zonder dat ik het papier daarvoor nodig heb. Toch blijf ik hem lezen. Keer op keer laat ik mijn ogen over het papier gaan, om dan weer van voren af aan te beginnen in de hoop dat de betekenis tot me doordringt.

Ik snap het als deze brief je overvalt.

Hij overvalt me enorm, deze brief. Echt, in mijn hoofd heb ik dit moment talloze keren afgespeeld, op iedere mogelijke manier. Toen ik klein was bijvoorbeeld, als het pakjesavond was en we dat zoals altijd vierden bij Willem en Frédérique. Buurman Gijs, die een paar huizen verderop woonde, verkleetde zich zoals ieder jaar als sinterklaas en hoewel zijn baard regelmatig een beetje losliet, waren Jamie en ik er heilig van overtuigd dat dit de échte was. Beiden kregen we altijd een aantal cadeautjes, die geheel toevallig precies zo

ingepakt waren als Frédérique dat altijd deed. Met bij elkaar passend papier en lint en de rand van het papier omgevouwen in een soort siernaadje. We kregen beiden nooit buitensporig grote cadeaus. Altijd iets om mee te knutselen, iets om in te slapen, iets om te lezen en vervolgens iets wat we heel graag wilden hebben, zoals een mininaaimachine met heel veel gekleurde lapjes of in Jamies geval een kruiswoordpuzzelboek. Het laatste uit de zak was altijd een brief met iets bijzonders voor ons allemaal. Het ene jaar toegangstickets voor een pretpark, het andere jaar een uitnodiging voor een filmavond bij Fré en Wil thuis. In de brief werd teruggeblikt op het afgelopen jaar en we hingen aan de lippen van de Sint terwijl hij lachend vertelde over die keer dat ik glitters in mijn waterpistool had gedaan en de hele buurt een laagje elfenstof had gegeven, inclusief Jamies kamer waarvan het raam op een kiertje stond. De inhoud van de brief verschilde ieder jaar, alleen het einde niet. Sinterklaas schreef altijd dat we allemaal een wens mochten doen voor het volgende jaar en dat hij dat dan zou proberen in de zak te stoppen. Zo wenste Jamie eens een echt leren riem, hij was toen acht, maar oké, en Willem wenste eens een extra grote zak paprikachips. Hoe gek het ook klonk, het zat er altijd in. De enige van wie de wens nooit uitkwam was ik. Want hoewel ik het niet hardop durfde uit te spreken uit angst dat mijn moeder misschien verdrietig zou worden, wenste ik ieder jaar dat ik iets van mijn vader zou horen. Iets wat nooit gebeurde, tot nu dan.

... want dat was bij mij net zo toen ik dit nieuws hoorde.

Toen hij dit nieuws hoorde? Van wie heeft hij dit gehoord dan? Het lijkt me dat er heel weinig mensen zijn die weten dat hij mijn vader is. De enige die zou kunnen vertellen wie

mijn vader is, is mijn moeder en het kan gewoon niet dat zij dit weet. Als ze het weet, dan heeft ze namelijk mijn hele leven tegen me gelogen en hoewel ze nou niet echt de moeder van het jaar is, zou ze over zoiets niet liegen. Toch?

Ik adem diep in en ga op de oude rotanstoel zitten, waar ik de brief eerst zorgvuldig opvouw voor ik hem aan de kant leg en in mijn ogen wrijf.

Mam is allesbehalve een schoolvoorbeeld van hoe een moeder voor haar kind moet zorgen. Ik weet zeker dat als jeugdzorg er lucht van had gekregen hoe ik af en toe behandeld werd, ik op mijn vijfde al uit huis geplaatst was. Maar hier zou ze niet over liegen. Zo slecht is zij zelfs niet... Denk ik. Hoop ik.

Gefrustreerd vouw ik de brief weer uit elkaar en lees hem nogmaals. Ik wil oprecht geloven dat mam hier niets van wist. Dat ze de waarheid sprak toen ze zei dat ze gewoon een beetje warrig was met al die bedpartners en dat er echt zes mogelijke vaders zijn waarvan ze zich van zeker drie de naam niet eens herinnert. Dat er van geen van allen een foto is en dat ze ze ook niet op internet kan vinden zodat ik in ieder geval kan kijken op wie ik lijk. Maar als ik eerlijk ben, spreekt deze brief haar waarheid in alles tegen.

Ik bedoel, hij is geadresseerd aan het huis van mam, maar mijn naam staat erop. Dat is al het eerste punt waar ik over twijfel, want hoe komt hij aan dit adres? Oké, mam woonde hier al toen ik geboren werd, dus misschien is dat niet zo gek. Toch stuurde hij de brief specifiek naar mij. Mijn naam staat erop dus hij moet van iemand gehoord hebben dat ik besta. Dat ik zijn dochter ben.

Het tweede punt is dat hij zegt dat hij altijd al heeft geweten dat de kans bestaat dat ik zijn dochter ben. De enige logi-

sche verklaring daarvoor is dat hij me eerder gezien heeft. Of dat hij wist dat mam zwanger was. Waarom zou hij anders dat idee hebben?

Gefrustreerd knijp ik mijn hand om de brief heen en hoor het papier verkreukelen onder de druk.

Gedachte na gedachte schiet door mijn hoofd. Ik probeer over iedere mogelijkheid na te denken. Zelfs over het feit dat Fré misschien degene is die contact met deze man heeft gezocht. Iets wat onmogelijk is, want het lijkt me niet dat Fré wel zou weten wie mijn vader is en mam zelf niet.

Zeker een uur lang weeg ik iedere mogelijkheid zorgvuldig af, maar ze hebben allemaal dezelfde uitkomst. Mam wist wie mijn vader was. Misschien niet al die tijd, maar wel lang genoeg om contact met hem te zoeken en hem van mijn bestaan te vertellen. Dat kan gewoon niet anders.

Ik wil niet boos worden. Niet voordat ik zeker weet dat dit de waarheid is en ze een kans heeft gekregen om haar kant van het verhaal te doen. Maar ik ben het wel. Sterker nog, ik ben woedend.

Mijn jeugd was klote. Iets wat grotendeels te wijten was aan het feit dat mijn moeder nooit moeder wilde worden. Mijn hele leven heeft ze me als last gezien. Iets wat ze me keer op keer vertelde, vooral op de momenten dat ik haar het meest nodig had. Hoe anders was het geweest als ik nog een ouder had gehad? Iemand die me wel zag staan, die wel voor me wilde zorgen, die wel...

Mijn gedachten worden onderbroken door het geluid van de voordeur die openvliegt, om dan weer dichtgegooid te worden.

Kwaad, met de brief in mijn vuist geklemd, loop ik naar de deur die naar het kleine halletje leidt en trek hem open.

Mam kijkt me met grote, bloeddoorlopen ogen aan en eigenlijk wil ik niets liever dan alle frustratie tegen haar eruit schreeuwen. Maar voor dat llukt, voor ik zelfs maar mijn mond open kan trekken, strompelt ze op me af en slaat ze snikkend haar armen om me heen.

‘Hazel, je bent thuis! Je hebt geen idee hoe blij ik ben dat je thuis bent.’

Compleet verstijfd sta ik daar, mijn armen langs mijn zij bungelend, iets waar mijn snikkende moeder totaal niet op lijkt te letten.

‘Mam,’ mompel ik, me voorzichtig loswikkend uit haar greep. ‘We moeten praten.’

Met haar beide handen probeert ze de eindeloze stroom tranen uit haar ogen te wrijven, maar ze kan niet voorkomen dat ze onophoudelijk over haar wangen blijven rollen.

‘Dat weet ik, Hazel. We moeten praten. Over alles. Maar voor nu... je moet mee naar het ziekenhuis. Er is... er... shit.’

Ze bijt op haar lip en begint meteen weer hartverscheurend te snikken. Vroeger zou ik haar meteen getroost hebben. Haar gevraagd hebben wat ik voor haar kan doen. Maar de brief... Het verraad door de enige persoon die onvoorwaardelijk van me zou moeten houden. Ik weet nog niet honderd procent zeker dat zij degene is die hierachter zit, maar als ik goed nadenk kan het bijna niet anders. En dat doet meer pijn dan ze me ooit aangedaan heeft.

Opnieuw doet ze een poging om de tranen uit haar ogen te vegen, die inmiddels knalrood zijn en omringd worden door strepen vlekkerig zwart van haar mascara.

‘We moeten naar het ziekenhuis, Haasje. Ik weet dat we moeten praten, echt. Maar dat kan wachten. Dit niet.’

Ze draait zich alweer om, pakt de tas van de tafel waar ze

kennelijk voor gekomen is en loopt naar de deur, waar ze me vragend aankijkt.

‘Haas?’

Ik zie aan haar gezicht dat ze niet snapt waarom ik niet meega. Ik snap het eigenlijk ook niet. Al mijn hele leven doe ik alles wat ze zegt. Wat ze ook deed, hoelang ze ook weg was. Als ik haar zag, telde het voor mij alleen dat ze weer terug was en was ik alles weer vergeten. Zelfs die ene keer toen ze zomaar een week verdween en er twee mannen het huis leeg kwamen halen omdat ze weer eens de rekeningen niet betaald had. Fré en Wil stonden voor me klaar en hielpen me de situatie op te lossen. Zonder hen had ik toen geen huis meer gehad. Alsof het al niet erg genoeg was dat ik al een week zonder elektriciteit en vrijwel zonder eten zat. Maar mam kwam opdagen en ik vergaf het haar allemaal, domweg omdat ik zo blij was om haar te zien.

Maar deze keer is het anders. Ik geloof niet dat ik ooit zo boos op haar geweest ben als nu. En ik snap niet hoe ze dit voor me heeft kunnen verzwijgen.

‘Ik wil eerst praten,’ zeg ik met een stem die trilt van alle emoties die ik probeer te onderdrukken. ‘Eerder ga ik niet mee.’

Ze komt wat stapjes dichterbij en probeert een hand op mijn schouder te leggen, die ergens halverwege in de lucht blijft hangen als ik een stapje achteruit doe en mijn armen over elkaar heen sla.

‘Hazel, ik snap dat we iets uit te praten hebben. Er is veel gebeurd terwijl je weg was. We gaan praten. Ik beloof het je. We moeten nu alleen echt naar het ziekenhuis. Alsjeblieft, kom nou mee.’

‘Mam, ik ga niet naar het ziekenhuis. Wie kan daar nou

liggen die belangrijk is voor mij? Is het Bob? Het boeit me werkelijk geen flikker als er iets met hem is. Het is wel duidelijk dat ik geen prioriteit voor jou ben.'

Haar ogen worden groot van verwarring en ze schudt zacht haar hoofd, om dan haar mond open te doen. Alleen ik heb totaal geen behoefte aan haar loze excuses en smoesjes.

'Nee, ik weet dat je nu waarschijnlijk weer met allerlei onzin komt over waarom ik wel belangrijk voor je ben, terwijl we beiden weten dat dat niet zo is. Ik heb je altijd verdedigd, tegenover iedereen! Maar je was en bent een waardeloze moeder. En weet je? Ik geef je je zin! Ik ga weg. Fré deed me een aanbod om bij hen te komen wonen en dat neem ik aan. Want ik kan geen seconde langer met zo'n leugenaar in één huis wonen.'

Ik steek mijn hand uit om mijn tas van de bank te pakken, als de voordeur ineens opengaat en er een man binnenkomt. Een man die tot mijn verbazing niet Bob is, of wie dan ook, maar Willem. Voor een kort ogenblik kijkt hij met zijn wanhopige en trieste ogen naar mij, een aanblik die me tot mijn ziel raakt. Willem huilt nooit. Hij is zo'n man die altijd zo ontzettend sterk was dat iedereen op hem kon bouwen. Door zijn burn-out lijkt hij wat minder onfeilbaar, maar nog is hij de sterkste man die ik ken. Wat kan er gebeurd zijn dat hij zo erg moet huilen?

En dan ineens dringt er iets tot me door.

'Wat doen jullie hier samen? Waar is Fré?'

Willem schraapt zijn keel en lijkt iets te willen zeggen, maar nog voor hij de juiste woorden gevonden heeft, krimpt hij ineen en kijkt hij naar mam.

'Fré is... ik kan het niet. Vertel jij het alsjeblieft, Fauve.'

Mam knikt en legt een hand op zijn schouder, voor ze mij weer aankijkt.

‘Dat probeer ik je te vertellen, lieverd. Frédérique ligt in het ziekenhuis. En het is echt heel erg mis.’

Ken je dat gevoel? Het gevoel dat je op een rots staat die steen voor steen onder je afbrokkelt, net zolang tot je voeten geen houvast meer kunnen vinden en je naar beneden tuimelt? Dat is precies wat ik voel als mam in de auto richting het ziekenhuis vertelt wat er met Fré aan de hand is. Eigenlijk heeft Fré haar verboden iets aan me te vertellen, omdat ze dat zelf wilde doen, maar het miezerige beetje moedergevoel dat ze kennelijk wel heeft, vindt het een goed idee om me een beetje voor te bereiden op wat er komen gaat. En wat er komt... Het is verschrikkelijk. Zo erg dat ik geen woord kan uitbrengen, het hele stuk naar het ziekenhuis niet.

Een hersentumor, voor zover ze kunnen zien inoperabel. Zelfs met alle wonderen en wensen in de wereld zal ze nog maar een paar maanden te leven hebben. Maximaal.

Verdoofd door dit verschrikkelijke nieuws loop ik achter mam en Willem aan door het ziekenhuis. Langs lange lichtgeel en mintgroen geverfde muren, talloze deuren met daarachter kamers waar mensen voor hun leven liggen te vechten of misschien wel liggen te wachten tot het einde komt.

Eenmaal op de juiste plek neem ik plaats in de wachtkamer, terwijl mam en Willem naar binnen gaan om met de arts te praten. Nerveus pluk ik wat aan de zoom van mijn jurk, trek zo hard aan het touwtje dat er een hele naad losgaat en besluit dan mijn nagelriemen maar te ruïneren door aan de velletjes te pulken.